Ion A. Lăpĕdat.

Să improspĕtăm memoria unui poet din Transilvania, pe care îl perdurăm, in flórea bărbăţiei, pe când ne aşteptam să vedem talentul seu desvoltându-şi tóte facultăţile strălucite.

Ion Al. Lăpĕdat, poetul despre care voim să vorbim, intocmai ca Eminescu şi alţii mulţi, ş-a inceput activitatea literară in „Familia". Încă fiind student la gimnasiul de stat din Sibíiu a apărut el aice cu primele sale lucrări; continuându-şi studiile la Paris, ne-a remas un colaborator fidel; rentors in patrie, a urmat tot astfel, până când a fondat şi el o revistă pe care inse n'a putut-o conduce indelung, căci mórtea i-a smuls condeiul din mână,

Ion Al. Lăpĕdat s'a năseut in satul Glîmbóca, nu departe de Sibíiu, la 1845, din părinţi ţĕreni. Studiile şi le-a inceput in satul seu natal, le-a continuat in gimnasiul de stat din Sibíiu şi a mers să le termine la Paris, ca stipendist al societăţii „Transilvania" din Bucureşci.

Acolo el a făcut studii serióse şi drept resultat al lor ne-a trimis multe lucrări in prosă şi in versuri, cari probau talentul seu ciselat prin invĕţătură. Inse din causa resboiului prusso-francez nu ş-a putut terminá studiile. Prussienii impresurând Parisul in tómna anului 1870, dênsul fu silit a părăsí oraşul acesta, unde s'a dus cu nişte ilusiuni atât de frumóse.

Din Paris s'a dus dar la Brusela, unde ş-a incheiat studiile şi totodată a luat docroratul in litere.

Ion A. Lăpĕdat.

Intors in patrie, fu numit profesor la gimnasiul gr. or. românesc din Braşov, angajându-se şi ca primcolaborator la ţiarul „Orientul Latin“ care apăruse atunci la Braşov, sub redacţiunea dlui Arone Densuşianu.

Mai târţiu fondà cu Visarion Roman o revistă literară „Albina Carpaţilor“, pe care nu numai o redăctà, ci o şi scrise aprópe tótă singur.

Acésta activitate prea forţată i slăbì puterile, o bólă i se furişà in fisic, care i stinse viéţa la 1878, in etate de 33 ani.

Din lucrările sale a publicat doue volume: „Incercări in literatură“ care cuprinde poesiile sale şi o dramă intitulată „Tribunul“; aprópe tot cuprinsul acestui volum, din care reproducem o poesie in nr. de faţă, s'a publicat intêia-óră in fóia nóstră. „Amorul, patria şi jalea, scrie in prefaţa acestui volum, mi-au fost şi-mi vor fi cele dintêiu isvóre de inspiraţiune; dar ele nu m'au impedecat şi nu me vor impedecá nici odată de-a căutá şi alte feţe, alte situaţiuni in firea şi inima omului. Sórtea orfanului ş-a sclavului va remâné nedespărţită de cugetările mele“. Aceste rênduri caracterisézà fondul poesíilor sale.

Al doile volum ce a publicat pórtă titlul „Asupra situaţiunii“ şi cuprinde articolii sei in prosă publicaţi in felurite ţiare.

A fost căsătorit de doue ori şi din a doua căsătorie, a lăsat o văduvă şi doi orfani.

Făr' de noroc.

In ţorii ţilei iese 'n prag
Şi pui puiţi! ... Ea chiamă puii,
El stă la pândă 'n gura şurii ...
Privirile li se 'ntêlnesc,
Stau zăpăciţi şi se privesc
Cu-atâta drag!

Ea-şi vine 'n ori mai de curênd,
Dar nu mai póte de ruşine;
Căci — veţi — şi-a fost uitat de sine —
Şi svêrc grăunţele la pui! ...
El să-şi mai pună pofta 'n cui
De-aista gând!

Şi-a fost atât de buimăcit! ...
De nu sună uşa cam tare,
Nici până 'n resărit de sóre
El nu şi-ar fi vinit in ori.
El cel dintêiu intre feciori
Ce-a mai pătit!

S'aude bucinul prin sat,
S'aud talangele pe capre,
Vor fi şi ele pe-aprópe.
Pe rênd din fiecare-ocol
Iese vre-o capră — şi a lor
A 'ntârţiat.

— Dar n'ai scos capra la căprar?
— O scot in clipa asta, mamă!
S'a dus, făr' ca să-l iau sémă.
Dar capra-i hóţă, — fuge 'n jos.
Şi ea, când mai mânios
Îţi face-amar.

Şi-acum să iai satul in cap? ...
Chiar in vecini s'aude-o uşă —
— Ai vré să-ţi opresc capra Nuşă?
— Me mai intrebi, când o-am scăpat?
— Te legi să-mi dai un sărutat?
De nu, ţi-o scap.

Cu capra el a isprăvit,
Remâne, ca să-şi ieie plata.
Ei dar se cam codeşce fata!
— De-ţi erá ţie de sărut,
Intêiu plata ţi-ai fi cerut! —
Ne-am răfuit!

A. L. Bolcaş.

Poiana somnorósă.

— Legendă aflată intre hârtiele lui Dietrich Krickerbocker. —

De W. Irving.

(Fine.)

In cea din urmă s'au vĕţut mai multe corecturi şi insemnări ca incercări pentru o copie de versuri in onórea feţiei lui Van Tassel. Cărţile cele magice şi poetice le-a aruncat Van Ripper in foc, carele de acum inainte s'a hotărît să nu-ş mai trimétă copíii la şcólă, observând, că el nu cunóşce nici un bine din cetitul şi din scrisul acesta. Banii, ce o avut invĕţătorul şi el a trebuit să aibă, că el numai câteva ţile mai nainte şi-a primit léfa pe un cvartal, a trebuit să-i aibă pe lângă sine când a dispărut.

Intêmplarea acésta misteriósă a causat multe speculaţiuni in dumineca următóre la biserică. Istoria lui Brouver, a lui Brom ososul şi alte multe au fost recitate acum din nou, şi considerând acelea tóte şi comparându-le cu semnele casului present, ómenii au clătit numai din capete şi au ajuns la conclusiunea, că Ichabod de bună sémă a fost cărat de călăreţul făr de cap. Fiind el holteiu şi niminui dator, nime nu şi-a mai spart capul cu el. Şcóla s'a mutat in altă parte şi alt pedagog a ajuns in scaunul lui.

E drept că un ţĕran, carele a fost mai mulţi ani după acea in New-York şi de la care am auţit eu intêmplarea acésta, a adus acasă vestea că Ichabod Crane încă trăeşce. El s'a lăsat de vecinătatea asta, parte din frica de duhuri şi de van Ripper, a cărui şéuă atunci a prăpăţit-o, parte din necas, fiind demis de moştenitórea cea avută. El s'a mutat in altă parte de ţéră, a ţinut şcólă cu copíii şi a studiat tot odată şi drepturile. A apucat pe la judecătorii, s'a ocupat cu politica, a fost ales deputat, a scris prin gazete şi pe urmă a ajuns judecător la tablă.

Brom ososul, carele scurt timp după dispărerea rivalului seu, a condus pe frumósa Catarina in triumf la altar, s'a observat, că totdauna şcie multe, când istorisá cineva despre Ichabod şi adese-ori plesniá de rîs când se vorbiá de luba acea, — o impregiurare care a născut prepusul, că el trebue să şcie mai mult decât voieşce să spună.

Femeile bĕtrâne, cari sûnt cei mai buni judecători in materii de astea, susţin până aţi, că Ichabod a fost cărat de puteri supranaturale şi istoria lui favorită se povesteşce de a rêndul şi acum in serile cele lungi de iérnă. Podul acela a devenit şi mai mult un